

Щъркелътъ и дъждовниятъ червей.

К. Евалдъ.

Въ една стара градина имало нѣкога стара кжща, а около градината се простирала широка зелена ливада.

Кжщата била покрита съ слама и съвършено се губѣла срѣдъ градинскитѣ дървета. Зеленъ бръшлянъ попълзѣлъ по стѣнитѣ на кжщата и достигналъ чакъ до коминя, и оттамъ отново се спусналъ надъ прозорцитѣ, тъй че слънчевитѣ лжчи едва се промъквали въ стаитѣ. Но това не било голѣмо зло, тъй като кжщата била праздна.

Прѣди много години въ нея живѣлъ единъ свещеникъ, но щомъ умрѣла жена му и двѣтѣ му дѣца, той се изселилъ оттамъ и оттогава въ кжщата му вече никой не живѣлъ. Старата кжща стояла осамотена, отъ всички забравена. Стѣнитѣ ѝ отъ влага били покрити съ плѣсень, избата била пълна съ вода, а подоветѣ вече били прогнили.

Градината била пълна съ дървета, а пжтечкитѣ ѝ обраснали съ гжста трѣва.

Прѣзъ лѣтото по обширното поле, до градината, пасѣли крави, а изъ близкитѣ блата весело крякали жаби. Въ края на лѣтото идвали работници отъ близкото село, окосѣвали трѣвата и я прѣ-